

עדכון לקוחות: טיוטת רשות הגנת הפרטיות - גילוי דעת לגבי פרשנות תקנה 3 לתקנות הגנת הפרטיות (העברת מידע אל מאגרי מידע שמחוץ לגבולות המדינה), תשס"א-2001

הרשות להגנת הפרטיות פרסמה אתמול טיוטת גילוי דעת לגבי פרשנות תקנה 3 לתקנות הגנת הפרטיות (העברת מידע אל מאגרי מידע שמחוץ לגבולות המדינה), תשס"א-2001 ("תקנות הייצוא").

תקנה 3 לתקנות הייצוא קובעת כך:

"בהעברת מידע לפי תקנה 1 או 2 יבטיח בעל מאגר המידע, בהתחייבות בכתב של מקבל המידע, כי מקבל המידע נוקט אמצעים מספיקים להבטחת פרטיותם של מי שהמידע עליהם, וכי הוא מבטיח שהמידע לא יועבר לכל אדם זולתו, בין באותה מדינה ובין במדינה אחרת".

הוראה מיושנת זו כמעט בלתי אפשרית ליישום, כי פרשנות דווקנית של התקנה לא מאפשרת להעביר את המידע לחו"ל, למי שמשמש בעצמו בספקי מיקור חוץ (כגון ספקי שירותי ענן) או שיש לו מעבדי משנה בעוד שבפועל רשימת ספקי המשנה של החברות הגדולות כוללות עשרות ואף מאות ספקים.

בגילוי הדעת, הרשות מכירה בכך שהאיסור "הפך זה מכבר לגזירה שאין הציבור יכול לעמוד בה", ומציעה פרשנות לשני הרכיבים העיקריים של התקנה - התחייבות בכתב של מקבל המידע לנקוט "אמצעים מספיקים" להבטחת פרטיותם של נושאי המידע, והבטחתו "שהמידע לא יועבר לכל אדם זולתו".

לגבי הרכיב הראשון של תקנה 3 לתקנות הייצוא, הרשות מבהירה כי התיבה "אמצעים מספיקים להבטחת פרטיותם של מי שהמידע עליהם" לא זהה להתחייבות בתקנה 2(4) לתקנות הייצוא "לקיים את התנאים לאחזקת מידע ולשימוש בו החלים על מאגר מידע בישראל" (הרשות משמיטה כאן את הסיפא החשובה של הסעיף: "בשינויים המחויבים"), המאפשרת לייצא על בסיסה מידע. לדעת הרשות, גם ערובות מצומצמות יותר להבטחת פרטיות נושאי המידע, שלא בהכרח זהות לדיני הגנת הפרטיות הישראלים, יכולות להיות מספקות בהתחשב בנסיבות כגון היקף המידע ורגישותו.

נראה שאפשר גם ללמוד מפרשנות הרשות לתקנה 3, שבמסגרת התקשרות שחלה עליה תקנה 15 לתקנות הגנת הפרטיות (אבטחת מידע), תשע"ז-2017, אין צורך להחיל על הספק הזר דרישה לעמוד בעצמו בתקנות אבטחת מידע.

בהקשר זה נעיר כי ייתכן שפרשנות זו של הרשות מלמדת על כך שהיא מכירה במידה מסוימת גם בבעייתיות שקיימת בתקנה 2(4), משום שקשה מאוד למצוא ספק שירותים זר שמוכן להתחייב לקיים את דיני ישראל. היינו שמחים לראות גילוי דעת דומה מצד הרשות לתקנה 2(4) לתקנות הייצוא, למשל כזה שקובע שהתחייבות ספק לקיים את ה-GDPR מקיימת את תקנה 2(4).

לגבי הרכיב השני של תקנה 3 לתקנות הייצוא, הרשות מציעה לקרוא את התחייבותו של מקבל המידע "שהמידע לא יועבר לכל אדם זולתו" כחלה רק אם לא התקבלה לכך הסכמתו בכתב של הגוף המעביר. התחייבות זו דומה לדרישת תקנה 15(א)(2)(ז) לתקנות אבטחת מידע, שספק מיקור חוץ לא יעביר את המידע הלאה בלי הסכמת בעל המאגר. החידוש הגדול כאן אינו בפרשנות, אלא בהכרה בפרקטיקה המקובלת.

הטיוטה פתוחה להערות הציבור עד ליום שני, ה - 24.1.2022.

אנו עומדים לרשותכם לכל שאלה.

בברכת שנה אזרחית טובה,

עו"ד אייל שגיא

וצוות מחלקת משפט וטכנולוגיה

EyalS@ayr.co.il

